

Universitätsbibliothek Wuppertal

Davidis Ruhnkenii Opuscula Varii Argumenti, Oratoria, Historica, Critica

Ruhnken, David

Lugduni Batavorum, 1823

De Hesiodi fragmentis

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1677](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1677)

DE HESIODI FRAGMENTIS.

EX EPISTOLA CRITICA I.

EJUSDEM OPERIS, p. 104 — 116.

Ab Aspide pergamus ad Fragmenta, in quibus magnus, nec a quoquam decursus, campus est ingenii exercendi. Non te fugit, Vir praestantissime, multa Hesiodo tribui, quae sunt aliorum. Ita Etymologus M. p. 773. l. 22. hemistichium, *πικρὰς ᾠδῖνας ἔχουσαι*, tanquam Hesiodeum laudat, quod est Homeri Il. A. 291. Idem p. 133. l. 34. et p. 183. l. 24. rarissimam vocem *ἄπτερέως* Hesiodo tribuit, quae est Apollonii Rhod. IV. 1765. Eadem usus est Parmenides apud Sext. Empir. adv. Logic. I. p. 393. *ὡς σφιν βαλανατὸν ἰχθῆα Ἄπτερέως ᾧσει πυλέων ἄπο*. Hesychius: *Ἄγαπτερέως ἄσμένως, προθύμως, ταχέως*. Lege: *Ἄπτερέως*. Rursus Etymol. M. p. 216. l. 36. hunc versum ad Hesiodum refert: *Βύβλον τ' ἀγγιγαλον καὶ Σιδῶν' ἀνεμέεσσαν*. Sed est Dionysii Perieg. 912. ut Berkelius etiam notavit ad Steph. Byz. v. *Βύβλος*. Idem p. 382. l. 42. vocem *ἀνέστιος*, quam frustra in Hesiodi libris quaeras, ab Hesiodo usurpatam dicit. Hic tamen error non Etymologi est, sed oscitantis librarii. Nam quae turbata sunt, facile est, levi traiectione sic restituere: *Ἄμφότερα (ἔστια καὶ ἰστία) εἰσὶ παρὰ τῷ ποιητῆι Ἰστίη τ' Ὀδυσῆος. (Od. T. 304.) καὶ διὰ τοῦ ε ἐν τῷ*

ἀνέστιος, (Π. Ϊ. 63.) ὁ μὴ ἔχων οἰκίαν, ὁ ἄδικος. καὶ παρὰ Ἡσιόδῳ (Theog. 454.) ἡ σωμπτοειδῆ; θεός· Ἰστίαν, Δῆμित्रα, καὶ Ἥρην χρυσοτέδιλον. Vide Ammonium v. Βωμὸς, cujus locum eodem modo turbatum Tu, Valckenari, optime constituisti. Ex Ammonio etiam pro ἄδικος scribendum ἀοικος. Saep̄ ἀοικος et ἀνέστιος junguntur. Clearchus apud Athen. XIII. p. 611. D. ἀοικοὶ καὶ ἀνέστιοι βιοῦντες ἔξω ἀπάντων. Lucian. de Sacrific. p. 534. Ἴν' αὐτοῖς μὴ ἀοικοὶ, μηδὲ ἀνέστιοι εἴηθ' ὄντι. Adde Dionys. Hal. A. R. I. p. 8. Dionem Chrys. Or. XXXIX. p. 486. Pitharch. T. II. p. 831. B. et Is. Casaubonum ad Athen. VI. 7. Alio loco Etymologus M. p. 557. l. 55. Λιταξ̄. παρὰ τὸ λα ἐπιτατικὸν καὶ τὸ στάζω στάξω στάξ, καὶ λάταξ̄, ἡ μεγάλη σταγὼν. ἩΣΙ'ΟΔΟΣ. Reponendus est ἩΡΩΔΙΑΝΟΣ, Grammaticus, singulis fere paginis ab Etymologo laudatus, de quo vide Kusterum ad Suid in v. Alio modo peccatum est in Scholiaste Mimore ad Od. M. 168. Αἴσωνος δὲ καὶ Πολυμήλας, καθ' ἩΣΙ'ΟΔΟΝ, γίνεται Ἰάτων. Bis Jasonis mentionem fecit Hesiodus, semel Theogon. 1007. Καὶ ῥ' ἤγε δμηθεῖσ' ὑπ' Ἰήτων, ποιμένα λαῶν, Μήδειον τε καὶ παῖδ' αὐτῶν, τὸν οὖρεσιν ἔτρεφε Χείρων Φιλλυρίδης. iterum apud Scholiast. Pindari ad Nem. III. 92. Αἴτων, ὃς τε καθ' Ἰδὸν Ἰάσωνα, ποιμένα λαῶν, ὃν Χείρων θρέψεν ἐν Πηλίῳ ὑλήεντι. Neutro loco ejus mater Perimete memoratur. Nimirum scribendum est: καθ' ἩΡΩΔΩΡΟΝ. Scholiastes Apollon. Rh. ad. I. 45. Ἡρῶδωρος δὲ Πολυφήμην φησὶ εἶναι τὴν Ἰάσωνος μητέρα, θυγατέρα δὲ Αὐτολύκου. cui ex Scholiaste Homeri Πολυμήλην redde pro Πολυφήμην, vel certe Πολυμήδην, ut

eam nominant Apollodor. l. 9. p. 47. et Tzetzes ad Lycophr. 872. Vide P. Burmannum Catal. Argonaut. v. Jason. Eustathius ad Il. Ω. p. 275. de Cephisso agens, hunc versum Hesiodi esse dicit: "Ὅστε Δελαίηθεν προχέει καλλιῆρον ὕδωρ. At est Homeridae H. in Apoll. 241. Quanquam Hesiodus eodem versu uti potuit, quem Strabo IX. p. 424. de Cephisso scripsisse narrat, hoc fragmento affato: *Ἰσίδη δὲ βουρ*

"Ὅς παρὰ Πανοπίδα Γλήκανά τ' ἐρυμνὴν, *ἰσίδη*
καί τε δι' Ὀρχομενοῦ εἰλιγμένος εἶσι, δράκων ὄρε
 Posterior versus ita apud Theonem ad Arat. Phaen. 45. contaminatus est, vix ut pristinae lectionis vestigium appareat: *καί τε διερχόμενος ἠπεινόμενος ἐστὶ, δράκων ὄρε*. P. Victorius Var Lect. XXXIII. 15 pro *ἐστὶ* corrigit *εἶσι*. Sed totus versus sic legendus est, ut editur in Strabone. Hesiodum imitatur Apollonius Rhod. IV. 1541. "Ὄς δὲ δράκων σκολίην εἰλιγμένος ἔρχεται ὄμον. De comparatione fluminis cum serpentum lapsu vide Jo. Davisium ad Cicer. de N. D. H. 42. Haec scripseram, et jam cum amicis communicaram, cum Hesiodi apud Theonem versum eodem modo correctum viderem ab eruditissimo Heringa Observ. cap. 2. p. 18. Sed, auge, ad ipsa Hesiodi Fragmenta castiganda progrediamur. *ἰσίδη δὲ βουρ*

Scholias Apollonii Rh. l. 456. ex Hesiodo laudat *λαροῖς ποσί*, pro *τοῖς κατ' ὄψιν ἡδέσιν*, quem more suo describens Etymol. M. p. 557. l. 8. hoc fragmentum uno verbo auctius praebet:

βαινὸν λαροῖς ποσί.
 Sylburgio *βαίνου* suspectum est. Recte. Sed duplex
 O o 3 in

in his verbis error est, alter librarii, alter Grammatici. Hesiodus enim scripserat:

βαῖνον λιπαροῖς ποσί.

Ita passim Homerus, cujus orationi simillima est Hesiodica.

Etymologus M. p. 77. l. 31. hoc ex Hesiodo affert:

Χαρίτων ἀμαρύγματ' ἔχουσα.

quod in Hesiodicis, quae exstant, non reperitur. Neque tamen ex deperditis haustum arbitramur, propterea quod Etymologus nihil fere ex Hesiodo habet, quod non vel in ipsius libris, qui supersunt, vel apud alios Grammaticos legatur. Sed ecce! sedem, quam hic versus olim occuparat, apud Scholiast. Pindari Pyth. IX. 6.

Ἦ οἷν Φθίῃ Χαρίτων ἀπο κάλλος ἔχουσα,

Πηνειοῦ παρ' ὕδαρ, καλὴ ναίεσκε Κυρήνη.

ubi Φθίῃ scripsimus, hoc est, ἐν Φθίῃ. Quis autem dubitet, quin Χαρίτων ἀμαρύγματ' altero sit elegantius? Erroris origo in promptu est. Κάλλος, ex glossa interlineari in textum delapsum, de legitima sede expulit ἀμαρύγματα. Quod corruptelae genus quam frequens sit, Tu, laudatissime Valckenari, minime omnium ignoras. Est mihi ad manum Orphei locus, ubi verbum, quod explicatur, simul cum explicationis parte in textu remansit, Argonaut. 926.

Δεινὸς ὄφεις, θνητοῖς ὀλοὸν τέρας, οὐ Φατὸν εἰπεῖν.

Corrige:

Δεινὸς ὄφεις, θνητοῖς ὀλοὸν τέρας, οὐτι Φατειόν.

Εἰπεῖν superest ex glossa interlineari, ὃ οὐκ ἂν τις δύναίτο εἰπεῖν. Infra vs. 973.

σὺν

πρόβρα ἰδὲν σὺν αἰολόμορφος ἴκανε,
 Τρισσοκάρηνος ἰδεῖν, ὄλοδν τέρας, οὔτι δαητόν,
 Ταρταρόπαις Ἐκάτη.

In hoc loco Codex Vossianus, et alter, quo me donavit vir humanissimus Christianus Fridericus Matthaei, habent, οὔτι δαίικτόν. Ne dubita, quin poëta scripserit:

Τρισσοκάρηνος ἰδεῖν, ὄλοδν τέρας, οὔτι φατειόν.
 Hesiodus Theog. 311. Δεύτερον αὐτίς ἔτικτεν ἀμήχανον, οὔτι φατειόν, Κέρβερον ὤμιστήν, Ἄϊδεω κύνα χαλκείφανον, Πεντηκοντακάρηνον. unde Orphica expressa videntur. Asp. 144. Ἐν μέσσω δὲ δράκοντος ἔην φόβος, οὔτι φατειός. vs. 161. Ἐν δ' ὀφίων κεφαλαί δεινῶν ἔσαν, οὔτι φατειῶν. vs. 230. Γοργόνες ἄπλητοί τε καὶ οὐ φαταὶ ἐβράοντο. Menophilus in Stobaeo Grotii p. 271. Οἶον ἀελπτον ἀπιστον ἐμὸν νόον ἤρπασε φάσμα καρτερὸν, οὔτι φατειόν, ὑπ' ἀμφαδίῃ δ' ἀλεγεινῇ θυμὸς ἄδην πεπόητο, λύθεν δέ μοι ἄψευα πάντα. ubi si scripseris, θυμὸς ἄλῃ πεπέδητο, senties, quid venustatis poëtae verbis accesserit. Hesychius: Οὐφατῶς. ἀφωτῶς. Lege: Οὐ φατόν. Glossa enim sumta est ex Callimacho H. in Del. 60. Σπερχομένη μέγα δὴ τι καὶ οὐ φατόν.

Insigne Hesiodi fragmentum est in Etymologico MS. Bibl. Paris. Ἴλεὺς, ὁ Αἴαντος πατὴρ ἐτυμολογεῖται ὑφ' Ἡσιόδου

Ἴλέα, τὸν β' ἐφίλησεν ἄναξ, Διὸς υἱὸς, Ἀπόλλων,
 καὶ οἱ τοῦτ' ὀνόμην' ὄνομ' ἔμμεναι, οὔνεκα νύμφην
 εὐράμενος ἴλεων, ὄχθη ἑρατεινῇ φιλότητα,
 ἠματι τῷ, ὅτε τεῖχος εὐδμήτοιο πόλιος
 ἔψηλόν ποιήσε Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων.

Ταῦτα παρατίθεται ἐν δ. Σίμωνίδου. Vs. 3. scribendum: *Ἐυράμενος ἴλεων, μίχθη ἐρατῇ Φιλότητι.*

Ἐυράμενος ἴλεων, μίχθη ἐρατῇ Φιλότητι.

Sic enim est apud Eustathium ad Il. Z. p. 650. Τοιοῦτος δὲ καὶ Ἡσίοδος, ὅπου τὸν παρὰ τοῖς ἄλλοις Ὀϊλέα τετρασυλλάβως καλούμενον, Ἰλέα τρισυλλάβως αὐτὶς λέγειν θέλων, Φησὶν οὕτως αὐτὸν κληθῆναι, οὐνεκα νύμφην Εὐράμενος ἴλεων, μίχθη ἐρατῇ Φιλότητι, de qua nominis forma iterum agit ad Il. A. p. 101. B. p. 277. O. p. 1018. Huc etiam respexit Scholiast. Pindari ad Ol. IX. 167. Ἰλιάδα, τοῦ Ὀϊλέως παιδός, τοῦ Αἴαντος τοῦ Λοκροῦ. ἀνευ δὲ τοῦ ὀϊλέως, τὸν Ἰλιάδα, ὡς πού Φησι καὶ Ἡσίοδος. Hesychius: Ἰλιάδος. ὁ Ἰλέως παῖς. Etymol. M. p. 346. l. 41. διφορεῖται τὸ ὄνομα, ὡς Ὀβριάρως καὶ Βριάρως, Ὀϊλέως καὶ Ἰλέως. Hos autem versus ex Genealogia heroica desumptos esse, discimus ex Tzetze, quartum et quintum afferente, ad Lycophr. 393.

Eustathius ad Il. B. p. 323. περὶ οὗ (Ἰφίλου) Ἡσίοδος, ὅτι ταχύτητι διήνεγκεν, οὐκ ἄκησεν ἐπ' αὐτοῦ ταύτην εἰπεῖν τὴν ὑπερβολήν.

Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίων καρπῶν ἔβεν, οὐδὲ κατέκλα,

Ἄλλ' ἐπὶ πυραμίνων ἀθέρων δρομάσκει πόδεςσι,

Καὶ οὐ σινέσκετο καρπὸν.

Vide eundem ad Il. T. p. 1206. Od. A. p. 1689. et Scholiast. Minorem ad Od. A. 325. Versu 1. scribe καρπὸν, ut legitur apud Homerum Il. T. 227. ubi idem versus occurrit. Pro πυραμίνων contra carminis legem πυρίνων editur apud Scholiast. Apollon. Rh. I. 45. τοῦτον Ἡσίοδος ἐπὶ πυρίνων ἀθέρων τρέχειν Φησί. Πυράμενος est a πύραμος, quod Hesychius χόρτον inter-

retatur. Id fugiebat Eschenbachium ad Orpheum Argon. 137. Ex Hesiodo comparationem sumpsit Nonnus XXVIII. p. 736. Εἰς δρόμον Ἰφικλῆ πανομοίως, ὅστις ἐπέειπεν Ταρσὰ ποδῶν, ἀβάτοις κατέγρατ Φεν ἄκρα γαλήνης, Καὶ στοχῶν ἐφύπερθε μετάρσιον εἶχε πορείην Ἀνθερίκων στατῶν ἄκρον ἀκαμπέα ποσσὶν ὀδυνῶν. item Poëta vetus. περι καταρχῶν, cujus locum jam supra p. 87. attulimus. Ceterum Dan. Heinsius hoc fragmentum male in duo disraxit, alteram partem dans p. 312. alteram p. 317. *Ἡ δὲ τριῶν βοιωτῶν κούρη* Eustath. ad II. B. p. 265. οἱ δ' αὐτοὶ παράγουσι καὶ χρῆσιν Ἡσιόδου ταύτην βεβηθῆσαν τῇ δίχῃ τοῦ ὁ γραφῆ.

Ἦν δὲ τριῶν βοιωτῶν τρέφε κούρη.
Bene Dan. Heinsius correxit: *Ἦν δὲ τριῶν βοιωτῶν τρέφε κούρη.*
Hunc enim versum de Nycteo, filiam Antiopen Hyriæ educante, capiendum esse, ex Stephano Byz. v. *Τριᾶ* intelligitur: *Ἡσιόδος δ' ἐν Τριᾶ τὴν Ἀντιόπην φησὶ γενέσθαι.* ubi vide L. Holstenium. Eandem urbem Hesiodus commemorat in fragmento apud Scholiast, Pindari ad Pyth. IV. 36. *Ἦ οἷα τριῶν πυκινόφρων Μητιοίχη.* ubi *Τριῶν* scribe, i. e. ἐν Τριῶν.

Eustath. ad Od. N. p. 1746. *κνύος δὲ τὴν Φθορὰν κατὰ γένος οὐδέτερον. Ἡρωδιανὸς φέρει καὶ χρῆσιν ἐκ τοῦ παρὰ Ἡσιόδου Καταλόγου περὶ τῶν Πρωϊτίδων.*

Καὶ γὰρ σφιν κεφαλῆσι κατὰ κνύος αἰὶνὸν ἔχευεν.

Ἄλφος γὰρ χρέα πάντα κατέσχευεν, ἐν δὲ νυ χαῖται

Ἐβῆεν ἐκ κεφαλῶν, ψίλωτο δὲ καλὰ κάρηνα.

Partem hujus pulcerrimi fragmenti, sine Hesiodi nomine, ex eodem Herodiano laudat Etymologus M. p. 523. l. 8. *κνύος, ἢ Φθορὰ, οἷον κατὰ κνύος ἔχευεν, ψίλωτο δὲ*

πάρηνα. Heinsius, pessime κρύος edens, κατέσχευεν metri causa bene mutavit in κατέσχεθεν. Hoc autem fragmentum conjungendum est cum alio apud Suidam: Μαχλοσύνη. καταφέρεια. γυναικομανία. Ἡσιόδειος ἡ λέξις. λέγει γὰρ περὶ τῶν Προίτου θυγατέρων·

Εἵνεκα μαχλοσύνης στυγερῆς τέρεν ἄλεσαν ἄνθος.

Eustath. ad II. Ω. p. 1337. νεωτέρων ἡ λέξις μαχλοσύνη, καὶ Ἡσιόδειος, ἐκείνου πρώτου χρησαμένου αὐτῇ ἐπὶ τῶν Προίτου θυγατέρων. Hesiodum in hac re narranda secutus Aelianus V. H. III. 42. verbum quoque Hesiodicum retinuit: Ἐλέγη καὶ Κελαινή Προίτου θυγατέρες. μαχλοῦς δὲ αὐτὰς ἡ τῆς Κύπρου βασιλεῖς εἶργάσατο. ubi vide Jac. Perizonium. Hesiodus igitur in Catalogo Heroidum tradidit, Junonem Procti filias ob effusam libidinem sic puniisse, ut capitis venustatem vitilagine vel impetigine foedaret. Sed alio loco, in Melampodia, ni fallor, aliter fabulam ab eo narratam esse, colligas ex Apollodoro II. 2. p. 78. αὐται δὲ, (Proetides) ὡς ἐτελειώθησαν, ἐμάνησαν, ὡς μὲν Ἡσιόδός φησι, ὅτι τὰς Διονύσου τελετὰς οὐ κατέδεχοντο.

Scholiast. Pindari ad Nem. III. 21. περὶ τῶν Μυρμιδόνων Ἡσιόδος μὲν οὕτω φησὶν·

Ἡ δ' ὑποκουσαμένη τέκεν Αἴακον ἱπποχάρμην.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤβης πολυηράτου ἵκετο μέτρον,

Μοῦνος ἐὼν ἤσχαλλε. Πατὴρ δ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε,

Ὅσσοι ἔσαν μύρμηκες ἐπιράτου ἔνδοθι νήσου,

Τοὺς, ἀνδρας ποίησε, βαθυζάνους τε γυναῖκας.

Οἳ δὲ τοὶ πρώτων ζεῦξαν νέας ἀμφιελίσσας.

Idem fragmentum habet Tzetzēs ad Lycophr. 176. ex Heroicā Genealogia sumtum dicens. Postrema pars

uno versu auctior est apud eundem Pindari Schol.
ad Ol. VIII. 27.

Οἱ δὴ τοι πρῶτον τεύξαν νέας ἀμφιέλισσας.

Πρῶτοι δ' ἰστία θέσσαν, νεὼς πτερὰ ποντοπόροιο.

Hinc vs. 6. restitue πρῶτοι τεύξαν pro πρῶτον ζεύξαν.
Nam qui primus navim invenit, ante eam conficit,
quam cingit. Vs. 7. metrum necessariam facit Heinsii
correctionem, θέντο. At nescio, cur vir doctissi-
mus scripserit: Πρῶτοι δ' ἰστία θέντο νεὼς κυανοπρόροιο.
Nam alterum exquisitius est, et prorsus Hesiodicum.
"Εργ. καὶ Ἦμ. 628. Εὐκόσμως στολίσσας νηὸς πτερὰ
ποντοπόροιο. Notissimum illud Virgilli: *velorum rapan-*
dimus alas. Remos πτερὰ dixit Homerus Od. Λ.
124. Οὐδ' εὐήρε' ἔρετμὰ, τὰ τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται.
Vide Potterum ad Lycophron. 25. Fabulam de Myr-
midonum origine, quam h. l. Hesiodus tradidit, re-
fellit Strabo VIII. p. 576. ubi vide Casaubonum.

Scholias. Pindari ad Ol. X. 46. τὴν πόλιν δὲ κα-
λεῖσθαι Φασι Φύκτεον, ἀπὸ τινος Φυκτέως, οὗ μέμνηται
καὶ Ἡσίοδος οὕτω

Τὴν δ' Ἀμαρυγκείδης Ἰππόστρατος, ὄζος Ἄρηος,

Φυκτέως ἀγλαδὸς υἱὸς, Ἐπειῶν ὄρχαμος ἀνδρῶν.

Hunc locum ob oculos habuit Apollodorus I. 8. p.
33. Ἡσίοδος δὲ, (Periboeam) ἐξ Ὀλένου τῆς Ἀχαΐ-
ας, ἐφθαρμένην ὑπὸ Ἰπποστράτου τοῦ Ἀμαρυγκέως, Ἰπ-
πόνουν τὸν πατέρα πέμψαι πρὸς Οἶνεα πύρρῳ τῆς Ἑλλά-
δος ὄντα, ἐντειλάμενον ἀποστεῖλαι. Periboea cum Ole-
ni habitavit, forte ad eam referendum est fragmentum
apud Strabonem VIII. p. 526.

᾿Ωικες δ' ᾿Ωλενίνῃ πέτρῃν ποταμοῖο παρ' ὄχθας
Εὐρρεΐας Πείροιο.

cujus partem attulit Stephan. Byz. v. Ὀλενος, οπι
 Scholiastes Apollon. Rhod. ad I. 156. Ἡσίοδος δὲ
 (Periclymenum) μεταβληθέντα εἰς τινα τῶν συνήθων
 μορφῶν ἐπικαθεστῆναι τῷ Ὀμφαλῷ τοῦ ζυγοῦ τῶν Ἡρα-
 κλέους ἵππων, βουλόμενον εἰς μάχην καταστῆναι τῷ Ἡριῷ·
 τὸν δὲ Ἡρακλέα καιρίως αὐτὸν κατατοξεῦσαι, τῆς Ἀθη-
 νῆος ὑποδείξασθαι. Φησὶ δὲ οὕτως·

Περικλύμενον τ' ἀγέρωχον,
 Ὀλβιον, ὃ πῶς δῶρα Ποσειδάων ἐνοσίχθων ἔπει
 Πανταί· ἄλλοτε μὲν γὰρ ἐν δρυθήσοι Φανέτκεναι
 Αἰστός· ἄλλοτε δ' αὖτε πελέσκετο, θαῦμα ἰδέσθαι,
 Μύρμηξ· ἄλλοτε δ' αὖτε μελισσῶν ἀγλαὰ Φύλαι
 Ἄλλοτε δεινὸς ὄφιοσ καὶ ἀρείλιχος, εἶχε δὲ δῶρα
 Πανταί, οὐκ ὀνομαστά, τὰ μιν καὶ ἔπειτα δόλωσεν
 Βουλῇ Ἀθηναίης.

Hunc locum ex Catalogis esse, docet Scholiastes Mi-
 nor ad II. v. 336. ἐφ' ὅσον μὲν Περικλύμενος ὁ Νηλεὺς
 ἔζη, δυσάλωτος ἦν ἡ πόλις. ἀμφίβιος γὰρ ἐγένετο ἐκείνος,
 καὶ δὴ γενόμενος αὐτὸν μέλισσαν, καὶ στάντα ἐπὶ τοῦ
 Ἡρακλέος ἄρματος, Ἀθηνᾶ εἰκάσασα (lege, δείξασα)
 Ἡρακλεῖ, ἐποίησεν ἀναιρεῖναι. Τότε Νέστωρ ἐν Γερή-
 νοις τρεφόμενος, πορθηθείσης τῆς Πύλου, καὶ τῶν ἑνδεκα
 ἀδελφῶν αὐτοῦ ἀναιρεθέντων, μόνος περιλείφθη. διὸ καὶ
 Γερήνιος ὀνομάσθη. Ἰστέρεϊ Ἡσίοδος ἐν Καταλόγοις. Eu-
 stathius ad Od. A. p. 1685. Τὸν δὲ Περικλύμενον
 Ἡσίοδος φησὶ δῶρον εἰληφέναι παρὰ Ποσειδάωνος, ἀμείβειν
 ἑαυτὸν εἰς οἶον ἂν ζῶου ἢ δένδρου αἰροῖτο εἰκόνα. Adtle
 Scholiast. Minorem ad Od. A. 285. Eundem locum
 expressit Ovidius Met. XII. 556. seqq. *Mira Peri-
 clymeni mors est: cui posse figuras Sumere quas vellet,
 rursusque reponere sumtas Neptunus dederat, Nelei*
 san.

sanguinis auctor. Hic, ubi nequicquam est formas
variatus in omnes, Vertitur in faciem volucris, quae
falmina curvis Ferre solet pedibus, etc. Ceterum ea,
quae Heinsius huic fragmento licentia non ferenda
addidit, Δώδεκα γὰρ Νηληϊὸς ἀμύδαμος υἱέες ἤμεν, Νέ-
στωρ τε, Χρομῖος τε, non Hesiodi sunt, sed Homeri.
Ex Scholiastae autem Homeri l. c. intelligitur, huc
etiam pertinere fragmenta; ex iisdem Catalogis du-
cta, apud Stephanum Byz. v. Γερήνια, et Eustath.
ad Il. B. p. 231.

Κτείνε δὲ Νηληϊὸς ταλασίφρονος υἱέες ἐσθλούς;

Ἐνδέκα, δωδέκατος δὲ Γερήνιος ἵπποτα Νέστωρ,

Ἔστινος ἔδν ἐτύχητε παρ' ἵπποδάμοισι Γερήνιος.

et rursus:

Νέστωρ οἶος ἄλυξεν ἐν ἀνθεμυδεντι Γερήνῳ.

Adde Scholiast. Minorem ad Od. Γ, 68.

Plutarchus de Oracul. defectu, T. II. p. 415. C.

ὁ δὲ Ἡσίοδος οἴεται καὶ περιόδοις τισὶ χρόνων γίνεσθαι τοῖς
δαίμοσι τὰς τελευταίας. λέγει γὰρ ἐν τῷ τῆς Ναιίδος προ-
ώπῳ, καὶ τὸν χρόνον αἰνιττόμενος·

Ἐννέκ τοι ζῶει γενεᾶς λακέρυζα κόρωνη,

Ἀνδρῶν ἡβώντων ἑλάφος δὲ τε τετρακόρωνος·

Τρεῖς δ' ἐλάφους ὁ κόραξ γηράσκειται· αὐτὰρ ὁ Φοῖνιξ

Ἐννέκ τοὺς κόρακας· δέκα δ' ἡμεῖς τοὺς Φοῖνικας

Νυμφῶνι εὐπλόκαμοι, κόρυκι Διδὸς αἰγιόχοιο.

Hos versus sic vertit Ausonius Eid. XVIII. Ter bi-
nos deciesque novem super exit in annos, Justa senes-
centum quos implet vita virorum. Hos novies superat
vivendo garrula cornix: Et quater egreditur cornicis
secula cervus. Alipedem cervum ter vincit corvus:
et illum Multiplicat novies phoenix, reparabilis ales.

Quam

Quam vos perpetuo decies praeveritis aeo Nymphae Hamadryades, quarum longissima vita est. Breviter et summatim eorum sententiam expressit Plinius N. H. VII. 48. Hesiodus, qui primus aliqua de hoc prodidit, fabulose, ut reor, multa de hominum aeo referens, cornici novem nostras attribuit aetates, quadruplum ejus corvis, id triplicatum cervis. Et reliqua fabulosius in phoenice, ac Nymphis. Versum 1. παραδει Aristophanes Avib. 610. Eundem cum altero laudat Etymol. M. p. 13. l. 36. sed pro ἡβόντων legit γηρόντων, veteri διττογραφία, et jam a Plutarcho l. c. commemorata. Quam lectionem etiam Ausonius secutus est. Hesiodum imitantur Aratus Dios. 200. Oppianus Cyneg. II. 291. Automedon Epigrammate apud Dorvil. Sicul. cap. 16. p. 271. Synesius Epist. 110. et plures alii, quos laudat Jo. Davisius ad Cicer. T. D. III. 28. Ut vocem τετρακόρωνος ab Hesiodo sumsit Oppianus l. c. sic eadem forma πεντακόρωνος pro vetulo dixit Myrinus Anthol. II. 9. p. 193. τρικόρωνος Lucillius ibid. In Alciphrone I. 28. vulgo sic editur: οὐ παύση τρικουρον καὶ τάλαντον γερόντιον πειρῶν τὰς ἀφ' ἡλικίας ἀνούσας ἡμᾶς. ubi τρικουρον ex Hesychio defendunt Hemsterhusius ad Lucian. Timon. p. 160. et Toupius Ep. Crit. p. 143. Sed veram venustamque lectionem, quae non fefellit acumen Dorvillii ad Charit. p. 444. conservavit vetus Codex, quem Parisiis excussimus: οὐ παύση τρικόρωνον καὶ τάλαντατον γερόντιον πειρῶν τὰς ἐφ' ἡλικίας ἀνούσας ἡμᾶς. Paene monere praeterieram, Etymologum l. c. hos versus non Hesiodo, sed oraculo, tribuere: ὡς ὁ χρησμὸς δηλοῖ. ubi χρησμὸς sumitur pro

sententia memorabili, ut *oraculum* apud Latinos. Nisi forte Grammaticus hoc dictum, quia Nymphæ ore pronunciatum est, pro oraculo habendum putavit.

Plutarchus Theseo p. 8. F. ἀπολειφθῆναι δὲ τὴν Ἀριάδην τοῦ Θησέως ἐρώτωνος ἐτέρας.

Δεινὸς γὰρ μιν ἔτειρεν ἕρας Πανοπηίδος Αἴγλης.

Τοιοῦτο γὰρ τὸ ἔπος ἐκ τῶν Ἡσιόδου Πεισίστρατον ἐξελεῖν Φησιν Ἡρέας ὁ Μεγαρεύς. Huc referendus est locus Athenæi XIII. p. 557. Α. Ἡσιόδος δὲ Φησιν, Θησέα νομίμως γῆμαι καὶ Ἰππην καὶ Αἴγλην, δι' ἣν καὶ τοὺς πρὸς Ἀριάδην ὄρκους παρέβη, ὡς Φησὶ Κέρκυρα.

Apollonius Dyscolus libro MS. de Pronominibus: Τῆ τὴν σύζυγος ἢ ἴν, τοῦ τ ἀρθέντος. Ἡσιόδος

ἴν δ' αὐτῷ θανάτου ταμίης.

Hoc fragmentum de Endymione, mortis suæ arbitro, intelligendum esse, discimus ex Scholiaste Apollon. Rh. IV. 57. Τὸν Ἐνδυμίωνα Ἡσιόδος μὲν Ἀεθλίου τοῦ Διὸς καὶ Καλύπης παῖδα λέγει, παρὰ Διὸς εἰληφότα δῶρον, αὐτὸν ταμίαν εἶναι θανάτου, ὅτε θέλοι ὀλέσθαι. Rarissimum illud ἴν ex hoc Hesiodi loco sumsit Hesychius: ἴν αὐτῷ. αὐτὸς αὐτῷ.

Scholias tes Sophoclis ad Trachin. 1174. καὶ Ἐλλοπίαν τὴν Δαδώνην νομίζουσιν εἶναι. τὴν γὰρ χάραν οὕτως Ἡσιόδος ὀνομάζει, ἐν Ἠοίαις λέγων οὕτως

Ἔστι τις Ἐλλοπίη, πολυλήϊος ἢ εὐλείμων,

Ἄφνειή μῆλοισι καὶ εἰλιπόδεσσι βόεσσι.

Ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολυῤῆνες, πολυβοῦται,

Πολλοὶ, ἀπειρέσιοι, Φῦλα θνητῶν ἀνθρώπων.

Ἐνθα τε Δαδώνη τις ἐπ' ἔσχατιῇ πεπόλισται.

Τὴν δὲ Ζεὺς ἐφίλησε, καὶ ὄν χρηστήριον εἶναι,

Τίμιον ἀνθρώποις, ναίον δ' ἐν πυθμένι Φηγοῦ.

Ἐνθεν ἐπιχθόνιοι μαντήϊα πάντα φέρονται.

Ὅς δὴ κείθι μολῶν, θεῶν ἄμβροτον ἐξερεσίη,

Δῶρα φέραν ἔλθῃσι σὺν οἰωνοῖς ἀγαθοῖσιν.

Ex his versibus primum et quintum attulit Strabo VI. p. 505. ubi pro *ἐνθα τε* rectius est *ἐνθαδε*. Vs. 6. legendum: Τὴν δὲ Ζεὺς ἐθέλησεν εἶναι χρηστήριον εἶναι. Vs. 7. Tu, mi Valckenari, vere et ad sententiam accommodate scripsisti: *ναίεν δ' ἐν πυθμένι Φηγοῦ*. Eiusdem fagi alibi quoque mentionem fecit Hesiodus apud Strabon. *ibid.* p. 504. *Δαδῶνην, Φηγόν τε, Πελασγῶν ἑδρανον, ἤκεν*. Vs. 8. Dan. Heinsius pro *μαντήϊα*, sine ulla caussa, *μαντεύματα* scripsit. Homerus Od. M. 272. Ὀφρ' ὑμῖν εἶπω μαντήϊα Τειρέσιαο. Sic potius versus castigandus erat: Ἐνθεν ἐπιχθόνιοις μαντήϊα πάντα φέρονται. Versus ultimi ob similitudinem comparandi sunt cum Homericō Hymn. in Mercur. 540. Καὶ μὲν ἐμῆς ὀμφῆς ἀπονήσεται, ὅστις ἂν ἔλθῃ Φωνῆ τ' ἠδὲ ποτῆσι τελευτώντων οἰωνῶν. Ὅς δὲ κε μαφιλόγοισι πιθήσας οἰωνοῖσι, Μαντείην ἐθέλῃσι παρέκ νόον ἐξερεσίην Ἡμετέρην, νοεῖν δὲ θεῶν πλέον αἶδεν ἑδόντων, Φῆμα, ἄλλῃν ὁδὸν εἶσιν, ἐγὼ δὲ κε δῶρα δεχοίμην. Hesychius: Ἐπ' Εὐρυγύῃ ἀγῶν. Μελησαγόρας τὸν Ἀνδρόγεον Εὐρυγύην εἰρήσθαι Φησι τὸν Μίνωος, ἐφ' ᾧ τὸν ἀγῶνα τίθεσθαι ἐπιτάξιον Ἀθήνητις ἐν τῷ Κεραμεικῷ καὶ Ἡσιόδου.

Εὐρυγύης δ' ἔτι κούρος Ἀθηναίων ἱερέων.

Heinsius hoc fragmentum frustra ex Athenaeo laudat. Forte de eodem Androgeo capiendus est alter Hesiodi locus apud Ammonium v. Ὀρθρος. καὶ Ἡσιόδου, τελευτήσαι τινα Πρωτὶ μάλ' ἦϊλεον.

Athenaeus X. p. 428. C. διὸ καὶ Ἡσίοδος ἐν ταῖς
Ἡοίαις εἶπεν·

Οἷα Διώνυσος δῶκ' ἀνδράσι χάρμα καὶ ἄχθος,
Ὅστις ἄδην πίνει, οἶνος δέ οἱ ἔπλετο μάργος,
Σὺν δὲ πόδας χεῖράς τε δέει, γλῶσσάν τε, νόσον τε,
Δεσμοῖς ἀφράστοισι· Φιλεῖ δέ ἐ μαλθακῶς ὕπνος·

Vs. 1. scribe: χάρμα καὶ ἄχθος. ut est in Asp. 400.
ubi hic versus repetitur. Idem VIII. p. 364. B.
quaedam profert, ἄπερ πάντα ἐκ τῶν εἰς Ἡσίοδου ἀνα-
φερομένων μεγάλων Ἡοίων, καὶ μεγάλων Ἔργων παρό-
δεται. ubi posterius μεγάλων, temere repetitum, ex-
punge. Nec debebat hic librarii error in fraudem in-
duxisse Langbaenium ad Longin. p. 57. Nam Ἡοῖαι
μεγάλαι dicuntur, non Ἔργα μέγαλα. Aspasius ad
Aristotel. Eth. Nicom. III. p. 43. καὶ ὅτι πόνηρος ἐπὶ
τοῦ ἐπιπόνου τάττεται καὶ δυστυχούς, ἱκανὸς Ἡσίοδος πα-
ραστήσαι ἐν ταῖς μεγάλαις, ἐν αἷς τὴν Ἀλκμήνην ποιῶν
πρὸς τὸν Ἡρακλέα λέγουσαν·

ὦ τέκνον, ἧ μάλα δὴ σε πονηρότατον καὶ ἄριστον
Ζεὺς ἐτέκνωσε πατήρ.

ubi lege: ἐν ταῖς μεγάλαις Ἡοίαις τὴν Ἀλκμήνην ποι-
ῶν etc.

Tzetzes ad Lycophr. 344. Ὁ Αὐτόλυκος κλεπτοσύ-
νην πάντας ὑπερέβαλε, ὡς Φησὶ καὶ Ἡσίοδος·

Πάντα γὰρ ὅσσα λάβεσκεν, αἶδηλα πάντα τίθεσκε.
Hoc Scholion descriptum est ab Eudocia in Violeto
P. 375. 394. quo instrumento nuper literas nostras
locupletavit strenuus earum vindex, J. B. C. Villois-
sonus. Sed ibi mendose scribitur: Πάντα γὰρ ὅσσα
λάβεσκεν, αἶδηλα τέθησκε. Veram lectionem conser-
vavit Etymologus M. p. 21. l. 26.

Ὅττι κε χερσὶ λάβουσκεν, ἀεὶδελα πάντα τῖθεσκεν.

Hic finem scribendi facere constitueram. Sed cum typographus aliquid chartae superesse narret, id nonnullis aliorum scriptorum emendationibus impleamus.

— Ao. MDCCLXXXII.